

МАЙСТЕР СВИРИД

Оце, куме, від ляхів
П'ю не раз гіркую,
Та буває спересердя,
Що й заматіркую.
А потому й засміюсь,
Хоч як в серці гидко,
І тут мені згадається
Наш майстер Свиридко.

То був майстер від пили,
Долота та сверла,
Та все його якась нужда
На помилки перла.
Чи там в нього в голові
Були не всі дома,
Чи сама рука махала,
Плану несвідома.
А все, було, зробить стіл,
Забуде підніжжя,
Зробить скриню, то хоч віко
Не на лад обріже.
Зробить двері, то, дивись,
Замалі в одвірку –
У всім, було, наш Свиридко
Переборщить мірку,
А де б треба вбить кілок,
Він там хляпне кляйстер –
Отим його добрі люди
Звали Попсуй-майстер.

То раз оце мав я з ним
Кумедну пригоду:
Розламалося коритце,

Де ллють коням воду.
Сам би збив собі нове,
Та дощок не маю.
От зайшов я до Свиридка
Та й оповідаю.
А він – добрий чоловік:
«От, – каже, – морока!
Та я тобі те коритце
Скріплю на млі ока».
Зараз дошку на верстат,
Ріже, мірить, ріже,
Одно звертить, друге зіб'є,
Третє щось не влізе.

Плюнув кріпко, розібрав,
Мірить, ріже, мірить,
Знов збиває, знов не в лад щось –
Сам собі не вірить.
«Тьфу, – воркоче, – щоб тобі
Гірке, не солодке!
Вже два рази урізую,
Та й ще закоротке!»

Отак, куме, і наш лях
З русином мудрує:
Тут настопче, там уріже,
Ніде не дарує.
Тут притлумить, припече,
Заплює, зогидить,
Та ще й злий, що з тої праці
Та добра не видить.
«А най, – каже, – тую Русь
Трясця покоцюбить –
І б'ю її, й печу її,
Й ще мене не любить!»

26. IV 1904